

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. Карлово, 31.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Владимир Ст. Иванов

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова
като разгледа докладваното от Владимир Ст. Иванов Гражданско дело №
20215320101357 по описа за 2021 година

Производството е по иск с правно основание чл. 26, ал.1 ЗЗД
предявен от Б. Д. И., ЕГН: *****, от гр. С., ул. „И. В.“ № **, чрез адв.
Е. И., съдебен адрес: гр. П., ул. „Х. К.“ №* против „К. К. М.“ ЕАД, ЕИК
*****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „С. Т.“, ул. „З.
М.“, № **, вх. „*“, ет. *. Ищцата моли съда да постанови решение, с което да
прогласи нищожността на договор за потребителски кредит тип „Кредитна
линия“ № 3-1-10272-226144 от 04.06.2020 г. като противоречащ на
императивни изисквания на Закона за защита на потребителите и Закона за
потребителския кредит. Моли, в условията на евентуалност, да прогласи
нищожността на клаузата на чл.1, ал.2 от договора, предвиждаща задължение
за осигуряване на обезпечение по кредита, като неравноправна и
противоречаща на добрите нрави. Претендира разноските по делото.

Ищцата твърди, че на 04.06.2020 г. сключила с ответното дружество
„К. К. М.“ ЕАД договор за кредит № 3-1-10272-226144 по договор за
кредитна линия № 3-1-10272-226144 от 04.06.2020г., по силата на който
кредиторът се задължил да й предостави в собственост кредитен лимит в

размер на 2500 лв., при фиксиран лихвен процент по заема 36,00 % и годишен процент на разходите – 50, 00 %. По силата на чл. 1, ал. 2 от договора, заемът се обезпечавал с поръчителство на две физически лица, отговарящи на условията по договора, с банкова гаранция или с лично обезпечение от дружество-поръчител, одобрено от кредитора.

На същата дата ищцата сключила с „Кредит Гаранция“ ЕООД договор за възлагане на поръчителство, по силата на който дължала престирането на възнаграждение в размер на 990,00 лв.

Твърди, че усвоила заема в размер на 2500 лв., с договорно установен срок за погасяване на заема от 24 месеца, с месечна погасителна вноска съгласно погасителния план към договора.

Твърди, че не дължи плащания за лихва и за възнаграждение за поръчител, тъй като договорът за кредит бил нищожен, поради следните съображения:

Договорът за потребителски кредит бил недействителен, поради нарушаване на изискванията на чл. 19, ал. 1 ЗПК във вр. с чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 4 ЗПК.

В процесния договор, кредиторът се задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и на ГПР. Липсвала обаче ясно разписана методика на формиране на годишния процент на разходите по кредита – кои компоненти точно са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 50 %. Във величината на ГПР като глобален израз на всичко дължимо по кредита следвало по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които длъжникът ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В процесния договор за кредит яснота досежно обстоятелствата по чл. 19, ал. 1 ЗПК липсвала. Посочен бил лихвен процент по заема - 36,00 %, /фиксиран/, но не се изяснявало как тези стойности се съотнасят към ГПР по договора. Съгласно чл. 10, ал. 2 и чл. 10 а, ал. 4 ЗПК, видът, размерът и действието, за което се събират такси и /или комисионни, трябвало да бъдат ясно и точно определени в договора и кредиторът не можел да изисква и да събира от потребителя каквото и да е плащане за разходи, свързани с договора, които не са предвидени в него. Освен възнаградителната лихва, в съдържанието на договора не били включени

други действия, индивидуализирани по вид и с посочен размер на дължимите такси за извършването им, поради което ответникът нямал право да формира размер на ГПР от 50.00 %. ГПР се формирал по точно определена методика, регламентирана в чл. 19, ал.1 и по силата на ал. 2 от същия член по алгоритъма, уреден в Приложение №1 към закона и само въз основа на такси и други разходи, изрично уговорени между страните и включени в договорното съдържание /арг. от чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 4 ЗПК/. Законодателят задължавал кредитодателите да включват в текста на договорите за потребителски кредит размера на ГПР, тъй като от него потребителите могат да получат информация за стойността на всички плащания, които ще направят за срока на действие на договора и така да вземат информирано решение дали кредитът съответства на техните потребности и на финансовите им възможности да го обслужват. В този смисъл били задължителните указания на СНС дадени с РЕШЕНИЕ НА СЪДА от 21.04. 2016 г. по дело С-377/14, в което било посочено следното: *„Както обаче се посочва по същество в съображения 31 и 43 от Директива 2008/48, от основно значение е потребителят да е получил информация за общия разход по кредита под формата на процент, изчислен съгласно единна математическа формула. Всъщност, от една страна, предоставянето на тази информация допринася за прозрачността на пазара, тъй като позволява на потребителя да сравни офертите за кредит. От друга страна, тя му позволява да прецени обхвата на поетите от него задължения (в този смисъл решение от 4 март 2004 г., Sofmoga, C-264/02, EU:C:2004:127, т. 26 и определение от 16 ноември 2010 г., Pohotovost, C - 76/10, EU:C:2010:685, т. 70).“*

С оглед засилената защита на правата на потребителите и за санкциониране на злоупотребата с тях от страна на търговците, които са по-силната икономически страна в гражданския оборот, законът предвиждал при неизпълнение на задължението за посочване на действителния размер на ГПР тежката правна последица на непораждане на права и задължения от кредитния договор.

Освен уговорената възнаградителна лихва, в кредитния контракт страните не били уговорили други разходи, следователно кредиторът нямал право да включва в обхвата на обявления в договора ГПР от 50 % други разходи освен договорната лихва. Кредиторът заблудил потребителя, като

посочил по-висока стойност на ГПР и по този начин неравноправно създал предпоставки да претендира от него престирането на недължими разходи по кредита.

Посочването в кредитния договор на размер на ГПР, който не бил реално прилагания в отношенията между страните, представлявал „заблуждаваща търговска практика“ по смисъла на чл. 68 д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за защита на потребителите. С преюдициално заключение по дело С-453/10 било прието, че използването на заблуждаващи търговски практики представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл. 143 и сл. от ЗЗП. Клауза в договора, сочеща неверен ГПР, била в пряко противоречие с изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК и на чл. 143, т. 19 от ЗЗП и като заблуждаваща потребителя била неравноправна и не пораждала правно действие, съгласно чл. 146, ал. 1 ЗЗП. Нищожността на клаузата, регламентираща основен реквизит от същественото съдържание на договора за потребителски кредит – ГПР, имала за правна последица изначална недействителност на цялото заемно съглашение на основание чл. 22 ЗПК.

От друга страна, в пряко нарушение на чл. 19, ал. 1 и на чл. 11, ал.1, т. 10 от ЗПК, кредиторът не бил включил в ГПР разходите за заплащане на възнаграждението по сключения с „К. Г.“ ЕООД договор за възлагане на поръчителство от 04.06.2020г.

Уговореното възнаграждение за осигуряване на дружество поръчител било разход по кредита, който следвало да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите – индикатор за общото оскъпяване на кредита – чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК. Този извод следвал от дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, съдържаща се в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в

резултат на прилагането на търговски клаузи и условия; общият разход по кредита за потребителя не включва нотариални такси. Получаването на кредита било обусловено от сключването на договор за гаранция от страна на кредитополучателя, за което той дължал възнаграждение в общ размер на 3009,12 лева, а гарантът се задължил спрямо кредитора да отговаря за изпълнението на задълженията по договора за кредит – обстоятелство, което било известно на ответното дружество.

Ищцата твърди, че според императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Р. Б. /основен лихвен процент - 0.1 %, плюс 10 %/, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, са нищожни - чл. 19, ал. 5 ЗПК. Кредиторът нарушил императивното правило на чл. 19, ал.1 ЗПК и незаконосъобразно не бил включил таксата в размер на 3009,12 лева в записания в договор размер на ГПР от 50 %. Поради това, че тази такса намирала основания си в противоречащата на чл. 19, ал.4 ЗПК клауза за ГПР, следвало да се приеме, че търговецът е заблудил потребителя относно размера на ГПР прилаган в отношенията между страните, поради което клаузата за ГПР била неравноправна и нищожна съобразно критериите, изведени с преюдициално заключение по дело С - 453/10 на СЕС и в съдържанието на договора не бил включен изискуем за действителността на кредитната сделка елемент, съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 във вр.с чл.22 ЗПК.

Ако съдът счете този довод за неоснователен, то ищцата моли да приложи правните последици на чл. 19, ал. 5 ЗПК.

На следващо място, договорът за потребителски кредит бил нищожен съгласно чл. 22 ЗПК като нарушаващ изискванията на чл. 11. ал. 1, т. 11 ЗПК. Ищцата твърди, че съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, кредиторът следвало да включи в съдържанието на договора условията за издължаване на кредита от потребителя, което той не изпълнил. Търговецът не посочил в текста на договора каква е общата сума по смисъла на пар. 1, т. 2 от ДР към ЗПК, дължима от потребителя и кредиторът не спазил изискванията на чл.11 ал.1 т. 11 от ЗПК с произтичащите правни последици по чл. 22 ЗПК.

Наред с това следвало да се има предвид и, че макар в съдържанието на договора и ОУ да са включени клаузите на чл.4 и чл. 22 относно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, за срока, в който това право може да бъде упражнено и е предоставена информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал.4 и 6, в тях не били разписани другите условия по неговото упражняване, по-конкретно не била налице информация за размера на лихвения процент на ден, каквото било изискването по чл. 11, ал.1, т.20 от ЗПК. Тази информация била от съществено значение за потребителя, тъй като той следвало да има нужните данни каква лихва на ден следва да заплати, за да упражни правото си на отказ. При липса на тази информация, той бил изправен пред опасността да не изпълни точно задълженията си при направен отказ от договора, което можело да има за него тежки негативни последици – това му право да се погаси поради неизпълнение на условията за упражняването му.

Договорът бил недействителен и на още едно основание. Съдебната практика приемала, че при формиране размера на възнаградителната лихва, макар нормативно да не е установен императивен лимит, обективен критерий за добросъвестното ѝ определяне можел да бъде размерът на законната лихва, без обаче тя да може да се приеме като максимален размер. Трайно се приемало, че противоречаща на добрите нрави е уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а за обезпечени кредити – двукратният размер на законната лихва. В тази насока: Решение № 906/30.12.2004 г. по гр. д. 1106/2003 г. на ВКС, 2 г. о.; Решение № 378/18.05.2006 г. по гр. д. 315/2005г. на ВКС, 2 г. о.; Решение № 1270/09.01.2009 г. по гр. д. 5093/2007 г. на ВКС, 2 г. о.; Определение № 901/10.07.2015 г. по гр. д. 6295/2014 г. на ВКС, 4 г. о.

По аргумент от цитираните решения, при обезпечени заеми възнаградителната лихва следвало да не надхвърля повече от два пъти законната лихва. В настоящият случай, независимо че било учредено поръчителско правоотношение с „К. Г.“ ЕООД, договорената между страните лихва в размер на 36,00 % годишно надхвърляла повече от три пъти законната, което представлявало нарушение на добрите нрави, като критерии за норми на поведение, установени в обществото. Процесната клауза на договора, накарнявала договорното равноправие между страните,

противоречала на добрите нрави и била в разрез с принципа на добросъвестността при договарянето, поради което същата се явявала нищожна. Поради това, че нищожните уговорки не произвеждат никакво действие, следвало да се приеме, че лихва не е уговорена между страните по процесния договор и такова задължение не е възникнало за ищцата.

Ищцата твърди, че неприложима е хипотезата на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД – договорът за потребителски кредит не можел да бъде сключен без недействителната му част, тъй като той нормативно бил уреден като възмезден и кредиторът нямало да го сключи без определено възнаграждение за отпуснатия кредит. Поради това се формирал изводът, че недействителността на уговорката относно договорната лихва води до нищожността на целия договор. Аргумент за недействителност на договора на това основание можел да се почерпи от обстоятелството, че съгласно попълната защита, дадена на потребителя със ЗПК – чл. 22 от ЗПК, при неспазване на императивните изисквания към договора за кредит, уредени в чл. 10, ал. 1. чл. 11, ал.1, т. 7-12 и 20 и чл. 12, ал. 1, т.7 - 9 ЗПК, сред които са точното определяне на възнаградителната лихва - чл. 11, ал, 1, т. 9 ЗПК, договорът за потребителски кредит се явявал изцяло недействителен. От изложеното следвало, че законът поставя важен акцент на посочената уговорка относно цената на заемните средства – поради възмездния характер на договора за потребителски кредит, в момента на сключването му и с оглед внасяне на яснота относно правата и задълженията на потребителите и за попълна защита на интересите им, трябвало да бъде уговорен и лихвеният процент по кредита /чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК/. Това разрешение отговаряло и на задължителното тълкуване на Директива 93/13 относно неравноправните клаузи на Съда на Съюза, който приемал, че Директивата допуска възможността, при спазване на правото на Съюза, сключен между продавач или доставчик и потребител договор, съдържащ една или няколко неравноправни клаузи, да бъде обявен за нищожен в неговата цялост, когато се окаже, че това гарантира по-добра защита на потребителя (в този смисъл Решение по дело C- 453/10, Perenicsova и Perenics, точка 35 и C-397/11, ErikaJoros, точка 47). Такова разрешение се приемало в практиката на редица състави на Окръжни съдилища (Решение № 151 от 15.05.2019г. по в.гр.д. № 197/19г. на ОС - В., Решение № 143 от 13.05.2019 г. по в. гр. д. № 106 / 2019 г. на Окръжен съд - В., Решение № 23 от 29.10.2018г. по възз. т. д. № 81/18г. на

ОС Р., Решение по в.т. д. № 202/18г. на ОС - В., Решение от 10.2018г. по в. г.д.№ 1085/18г. на ОС - В.,Решение № 526/02.05.2017г. по възз. гр.д. № 393/17г. на ОС - П., Решение по в. гр.д. № 63/17г. на ОС - Г., Решение по в.гр.д. № 29/17г. на ОС- Г., Решение по в.гр.д. № 165/17г. на ОС - Г., Решение № 1915 от 14.10.2016г. по в.гр.д. № 3426/16г. на САС ТО,11 състав, Решение № 225 от 14.04.2015г. по в.гр.д. № 86/15г. на ОС - П. и др.)

Ако съдът не приеме доводите на ищцата за нищожност на цялата кредитна сделка, тя моли да прогласи нищожността на следните договорни клаузи:

Изначално недействителна като неравноправна и противоречаща на добрите нрави била уговорката на чл. 1, ал. 2 от договора, предвиждаща че в петдневен срок от одобряване на искането за усвояване на всяка сума в рамките на кредитния лимит, потребителят следва да осигури като обезпечение по кредита си поръчителство от страна на две физически лица, наети по безсрочен трудов договор с минимално брутно месечно възнаграждение в размер на 1 500 лв., неотменима и безусловна банкова гаранция или одобрено от кредитора дружество - поръчител. Изискването да се учреди лично обезпечение било уговорено по начин, създаващ предпоставки за неизпълнение, тъй като били поставени ограничителни условия – поръчителите следвало да са минимум двама, независимо от обстоятелството, че едно лице можело да разполага с високи доходи и/или имущество на значителна стойност и с тях да може да удовлетвори кредиторския интерес в случай на неплатежоспособност на главния длъжник; тези лица следвало да бъдат само физически, не и юридически, да имат доход от минимум от 1500 лв., който да произтича само от трудово възнаграждение, не и от гражданско или служебно правоотношение. Освен ограничителните условия относно поръчителите, които трябва да бъдат осигурени от кредитополучателя, кредитната институция поставила алтернативното условие за осигуряване на банкова гаранция. Ноторно известно било, че към фирми за бързи кредити се обръщат лица, които не разполагат с доходи и имущество, за да получат банков кредит, който е по-изгоден с оглед на по-ниските лихвени равнища. На кредитната институция като търговец, специализиран в сегмента на кредитирането било известно това обстоятелство. Тя разполагала и с информацията, че банкова гаранция се

предоставя при още по-засилени изисквания и че такава е невъзможно да бъде издадена на лице, което не отговаря на условията за банково кредитиране.

Недействителна била и уговорката за учредяване на обезпечение с одобрено от кредитора дружество - поръчител.

Договорът за поръчителство бил съглашение между кредитора и поръчителя, а длъжникът бил трето за това правоотношение лице, чиято воля не била правопораждащ елемент от фактическия състав, който следва да се осъществи за валидното му възникване, /арг. от чл. 138 от ЗЗД/. Договорът бил едностранен, безвъзмезден и каузален, като правното основание за учредяването на поръчителство било кредиторът да бъде обезпечен срещу евентуалното неизпълнение на задълженията на длъжника по обезпеченото правоотношение. Законодателят уредил договора за поръчителство като съглашение между кредитора и трето, различно от длъжника лице, отчитайки обстоятелството, че кредиторът има легитимен интерес в негова полза да бъде учредено лично обезпечение. Длъжникът нямал такъв защитен от закона интерес, поради което сключването на сделка между него и третото лице - поръчител била лишена от правно основание.

Ищцата твърди, че договорът за поръчителство е уреден от диспозитивни правни норми, поради което страните могат да уговорят възмездност на поръчителството, като в тази хипотеза договорът се трансформира в двустранен. Договарянето, че кредитополучателя ще заплати възнаграждение на поръчителя вместо кредитора противоречало на добрите нрави и внасяло неравноправие в кредитното правоотношение по смисъла на чл. 143, т. 19 ЗПК. Съдебната практика била константна, че противоречи на добрите нрави съглашение при което престациите са явно нееквивалентни. По договор за поръчителство, сключен между длъжника и поръчителя, длъжникът не получавал никаква престация, поради което нарушаването на принципа на справедливост било още по-драстично.

Поставянето на изискването за заплащане на възнаграждение за осигуряване на лично обезпечение противоречало на целта на Директива 2008/48, транспонирана в ЗПК. От член 8, параграф 1 от Директива 2008/48 в светлината на съображение 28 ставало ясно, че преди сключването на договор за кредит кредиторът е длъжен да направи оценка на кредитоспособността на

потребителя. като при необходимост това задължение може да включва да се направи справка в съответната база данни. Задължение за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника преди отпускане на кредита произтичала и от разпоредбата на чл.16 от Закона за потребителския кредит.

В този смисъл в съображение 26 от Директивата се посочвало, че в условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те не процедират по този начин.

Преддоговорното задължение на кредитора да направи оценка на кредитоспособността на кредитополучателя имало за цел да предпази потребителите от свръхзадължнялост и неплатежоспособност, допринасяло за постигането на целта на Директива 2008/48 да им осигури високо, адекватно и равностойно ниво на защита на интересите им /съображения 8, 9 , 23, 24, 43, 45 от Директивата/. В този смисъл – параграф 40-43 от Решение от 27 03. 2014 г. по дело C-565/12 на четвърти състав на СЕС.

Поради изложеното, клауза, която предвижда, че се дължи възнаграждение за осигуряване на поръчител била в пряко противоречие с целта на Директивата. На практика такава клауза прехвърляла риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и водела до допълнително увеличаване на размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменявало задължение да осигури възнаграждение за обезпечение, с което дългът му нараствал, тоест опасността от свръхзадължнялост на длъжника се увеличавала. Съдът имал задължение да се придържа към Директивата при тълкуването на националния закон, като той следвало да се тълкува изцяло във връзка и с оглед целите на директивата (решения по дела C-106/89 *Marleasing* и 14/83 *Von Colson*).

Възлагането на потребителя да заплаща задължения, които следва да изпълнява кредитора било в изключителен интерес само на търговеца и във вреда на потребителя като по-слабата страна в гражданския и търговски оборот, с което задължение той не би се съгласил ако кредитодателят

действал добросъвестно. Поради изложеното бил изпълнен общия фактически състав на чл. 143 ЗЗП и в светлината на неизчерпателното изброяване на предпоставките за неравноправност на договорна уговорка /арг. от т. 19 на чл. 143 ЗПК/ тази договорка следвало да бъде квалифицирана като неравноправна и непораждаща правни последици за потребителя.

С отговора на исковата молба ответното дружество, чрез адв. П.П., оспорва исквете.

Счита, че предявеният евентуален иск на стойност 3009.12 лв. е недопустим, предвид насочването му към ненадлежна страна. Видно било, че размерът на евентуалния иск се формира от сбора на договореното от ищцата „възнаграждение за поръчителство“, а именно – 24 вноски по 125.38 лв. Същевременно от предоставения „погасителен план с включено възнаграждение за обезпечение“ ставало ясно, че същият се отнася към възникнали договорни отношения между ищцата и „К. Г.“ ЕООД, представлявано от Л. Б., по които отношения „К. К. М.“ ЕАД не било страна. Процесуалната легитимация /принадлежността на правото на иск/ била положителна процесуална предпоставка за съществуване на правото на иск, липсата на която обуславя недопустимост на предявения иск. Предвид изложеното, предявеният от ищцата евентуален иск бил процесуално недопустим, поради липса на пасивна процесуална легитимация на ответника.

Ответникът оспорва предявените иски по основание и размер. Изложените в исковата молба твърдения били неправилни, необосновани, недоказани и противоречащи с възникналите между страните правоотношения и относимите към правния спор доказателства. Договорът за кредит тип „Кредитна линия“ съдържал всички, предвидени в чл. 11 от Закона за потребителския кредит реквизити, като включително отговарял на всички изисквания на действащото в Р. Б. законодателство, предвид което същият бил действителен.

Твърди, че на 04.06.2020г. между ищцата и ответника „К. К. М.“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит тип „Кредитна линия“ № 3-1-10272-226144. На същата дата ищцата усвоила главница в размер на 2500 лв., с лихвен процент по кредита 36 %. Кредитът следвало да бъде върнат на 24 вноски, всяка в размер на 147.62 лв. Към настоящия момент от ищцата били заплатени 13 вноски по 147.62 лв., след което плащанията по кредита

били прекратени.

Оспорва наведените в исковата молба твърдения за сключване на договор за възлагане на поръчителство на 04.06.2020г., като счита, че такъв документ не съществува в правния мир. В тази връзка по делото липсвали каквито и да било доказателства за наличието на такъв договор. Оспорва и изложените твърдения за дължимост на посочената сума от страна на ищцата към ответника.

Относно изложените в исковата молба доводи за недействителност, същите можели да се обособят най-общо в 3 отделни групи – доводи за недействителност на целия кредит на основание чл. 19, ал. 1 ЗПК, доводи за нищожност на целия кредит на основание чл. 22 от ЗПК и доводи за нищожност на отделни клаузи на договора.

По повод изложените от ищцата твърдения за недействителност на договора за кредит на основания чл. 19, ал. 1 ЗПК във вр. с чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 4 от ЗПК, счита, че същите не могат да бъдат основания за недействителност на договор за потребителски кредит, тъй като не са част от законоустановените в чл. 22 от ЗПК основания за недействителност. В тази връзка следвало да се обърне внимание, че уговорените в Закона за потребителския кредит обществени отношения са такива, развиващи се между „Потребител“ и „Търговец“, като целта е да бъде осигурена защитата на потребителите. Именно по тази причина и законът се явявал „специален“ спрямо общите норми, включително разпоредбите на Закона за задълженията и договорите, уговарящи предоставянето на заеми и недействителността. Специална спрямо чл. 26 от ЗЗД се явявала и нормата на чл. 22 от ЗПК, където изчерпателно били изброени основанията, на които договорът за потребителски кредит може да бъде обявен за недействителен.

По повод Годишния процент на разходите (ГПР), в исковата молба били изложени твърдения за несъответствие със законодателството от всякакво естество – за размера, изчислението, методологията, конкретните параметри, включени в него и други. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК в договора за потребителски кредит следвало да се съдържа: *„годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на*

годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин“. В чл. 1, ал. 4, т. 7 от Договора бил посочен годишният процент на разходите, а именно 50%,, като в същата графа от таблицата били включени взетите предвид допускания за неговото изчисляване. На базата на допусканията и конкретните параметри на кредита годишният процент на разходите можел да бъде изчислен посредством законоустановената в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК формула за изчисляване. За изчисляването на ГПР било използвано посоченото в Приложение № 1, буква „д“ допускане, като в същата буква се посочвало, че когато се прилагат различни разходи, се приема че кредитът е усвоен при най-високите стойности на лихвен процент и разходи. В тази връзка следвало да се отбележи, че договорът за потребителски кредит тип „Кредитна линия“ е рамков договор за кредит, по който могат да се усвояват суми за различни периоди на погасяване и по-конкретно – налице били 156 различни комбинации от сума и срок. Предвид заложената в закона формула за изчисление на ГПР, размерът на същия се променял в зависимост от това на коя дата е усвоена сумата по договора. Именно поради тази причина било използвано заложеното в буква „д“ от Приложение № 1 допускане, като била посочена най- високата стойност на ГПР, която стойност щяла да бъде най-високата стойност при усвояването на някоя от по-високите суми за усвояване по рамковия договор.

Неправилни били изложените в исковата молба доводи, че освен възнаградителната лихва, в договора не са уговорени други разходи и съответно кредиторът няма право да включва такива в обхвата на обявления ГПР. В чл. 5 от договора изрично било записано, че *„всички разходи, свързани с изплащането на кредита и останалите суми, които са дължими съгласно настоящия Договор, като банкови такси и други подобни, се поемат от Кредитополучателя“*, а в чл. 20 от Общите условия било посочено, че: *„Всички разходи, свързани с връщането на дължимите суми, са за сметка на Кредитополучателя“*. В тази връзка следвало да се обърне внимание, че такива разходи били възникнали, като кредитът бил усвоен по банков път, за което била заплатена такса от кредитора; първата вноска по кредита била внесена в офис на „К. К.“, като за да предостави тази възможност на клиента, кредиторът следвало да поеме редица разходи – за наем, заплати за персонала, консумативни разходи и други; втората вноска по кредита била заплатена в каса на „И.“, като заплащането на разходите за

предоставянето на това обслужване от страна на платежната институция отново било извършено от кредитора.

Оспорва изложените в исковата молба доводи за нищожност, свързани с неправилно изчисляване на ГПР, произтичащо от невключване на разход за поръчителство и счита, че ГПР е изчислен правилно, како включително и че са взети предвид всички, изискуеми от закона „общи разходи по кредита за потребителя“ съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. В така посочената разпоредба се указвало, че „общи разходи по кредита за потребителя“ са *„всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати...“*. Предвид обстоятелството, че ГПР трябва да бъде записан като реквизит в договора за потребителски кредит, то неговото изчисляване следвало да се извърши преди сключването на договора, като използваните за изчисляването *„общи разходи по кредита за потребителя“* следвало да са били известни на кредитора именно към момента на сключване на договора за кредит.

В тази връзка оспорва твърдението, че посоченият разход е бил известен на кредитора към момента на сключване на договора за кредит. От чл. 2, ал. 1 на предоставения от ищцата Договор за възлагане на поръчителство било видно, че възнаграждението за поръчителя е дължимо за оценяването и поемането на задължението за поръчителство. В чл. 1, ал. 2 от същия договор било записано, че договорът поражда действие, само ако Кредитополучателят в петдневен срок от одобряване на усвояването не осигури друго обезпечение на задълженията си. От Договора за поръчителство, сключен между кредитора „К. К.“ ЕАД и поръчителя „К. Г.“ ЕООД, било видно, че ангажиментът за поръчителство от страна на „К. Г.“ ЕООД е възникнал 5 дни след сключване на договора за кредит, а именно на 09.06.2020г. От същата дата възникнало и задължението на клиента за заплащане на възнаграждението за поръчителство. С цел запазване на характера на предоставяната услуга, а именно „бърз кредит“, в договора за кредит бил предвиден 5-дневен срок в полза на кредитополучателя, течащ от одобряването на искането за усвояване, в рамките на който същият може да предостави обезпечение по кредита си под формата на поръчителство от физически лица или гаранция. В случай че клиентът не предостави към датата

на сключване на договора за кредит предвиденото обезпечение, а се възползва от 5-дневния срок, кредиторът нямало как да знае какъв би бил видът на обезпечението, нито конкретните условия и цена на обезпечението, както и индивидуалните договорки (били под формата на писмени договори или устни) с физическите или юридическите лица, които биха поръчителствали по кредита или с банките, с които се договори банкова гаранция.

По повод изложените от ищцата твърдения за недействителност на договора за кредит на основания чл. 22 ЗПК във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 9, т. 20, т.11 от ЗПК, ответникът счита, че същите са неоснователни, както и че процесният договор за потребителски кредит съдържа всички, законоустановени в чл. 11, ал. 1 от ЗПК реквизити.

Твърди, че съгласно чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК, в договора за потребителски кредит следвало да се съдържа: *„условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план. съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването“*. В чл. 1, ал. 3 от Договора било записано, че кредитополучателят се задължава при условията и сроковете на договора да върне, предоставения кредит, както и да заплати, уговорената лихва и други разходи съгласно Договора, Общите условия и приложимия към всяко усвояване на сума погасителен план. В чл. 1, ал. 4, т. 6 от Договора били посочени условията за издължаване, както и изрично било препратено към погасителния план. Същевременно в погасителния план били посочени размерът, броят, периодичността и конкретните дати за заплащане на погасителните вноски, както и разпределението на различните компоненти – главница и лихва към всяка една от погасителните вноски.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 20 от ЗПК в договора за потребителски кредит следвало да се съдържа: *„наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6, както и за размера на лихвения процент*

на ден“. Правото на отказ било обстойно разписано както в чл. 4, чл. 5, чл. 8 от Договора, така и в точки 22, т. 23, т. 24, т. 25, т. 26 и т. 27 от Общите условия на „К. К. М.“ ЕАД към Договор за потребителски кредит тип „Кредитна линия“.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК в договора за потребителски кредит следвало да се съдържа: *„лихвения процент по кредита, условията за прилагането му“*. В чл.1 ал. 4, т. 3 от Договора за потребителски кредит бил посочен именно лихвения процент в размер на 36%, както и условието, че същият се прилага при „максимален срок на кредита“, който съгласно погасителния план бил 24 месеца. Наред с това и предвид изложените в табличен вид параметри на кредита в чл. 1, ал. 4 от Договора, следвало да се има вземе предвид, че същите се прилагат кумулативно, като промяната на един компонент би довело до промяна на друг, предвид което и всеки компонент се явявал условие за прилагането на всеки един от останалите компоненти.

Оспорва и изложените доводи за нищожност на лихвата в размер на 36%, поради твърдяното ѝ противоречие с добрите нрави. ЗПК бил специален спрямо общите норми, включително разпоредбите на ЗЗД, уговарящи предоставянето на заеми и недействителността. Специална спрямо чл. 26 от ЗЗД се явявала и нормата на чл. 22 от ЗПК, където изчерпателно били изброени основанията, на които договорът за потребителски кредит може да бъде обявен за недействителен. Нещо повече, ЗПК предоставял на потребителя специфична защита срещу завишени стойности на възнаградителната лихва, като в същия била уговорена горна граница на ГПР, в който се включвал като основен компонент именно лихвения процент. В тази връзка следвало да се отбележи и обстоятелството, че основните промени в ЗПК, свързани с определянето на лимита на ГПР и условието, че клаузите, които го надвишат, са нищожни, влизали в сила на 23.07.2014 г., предвид което цитираната в исковата молба съдебна практика се явявала абсолютно неактуална и несъотнесима към настоящия правен спор. В допълнение, несъотнесима била и цитираната практика по Директива 93/13 относно неравноправните клаузи, като включително от исковата молба не ставал, ясен поводът за нейното посочване.

Неправилни и недоказани били изложените от ищцата твърдения за

нищожност на отделни клаузи на договора, а именно: чл. 1, ал. 2 от договора; чл. 7 от договора и чл. 31 от ОУ; чл. 11, ал. 2 от договора и чл. 32 от ОУ.

Изискването за обезпечаване на потребителския кредит било разписано в изпълнение на разписаните в Директива 2008/48 и ЗПК разпоредби. В тази връзка абсолютно неправилни и в явно противоречие както с българското законодателство, така и на Европейския съюз, били твърденията за това, че уговарянето на задължение за обезпеченост на договора за потребителски кредит е в пряко противоречие със съображение 26 от Директива 2008/48 по повод задължението за кредитора за предварителна оценка на кредитоспособността. В чл. 11, ал. 1 т. 18 от ЗПК, който пряко кореспондирал с чл. 10, параграф 2, буква „о)“ от Директивата, било предвидено, че в договора за кредит следва да се съдържат „обезпеченията, които потребителят е длъжен да предостави, ако има такива“. Именно в изпълнение на посочените разпоредби бил разписан и чл. 1, ал. 2 от договора за кредит.

Следвало да се обърне внимание на естеството на получената от ищцата услуга, а именно т. нар. „бързи кредити“, които от гледна точка на занижените изисквания към кредитната история на клиентите и тяхната платежоспособност, се явяват високо рискови. Предвид това и в случай на неблагоприятно развитие на възникналото правоотношение /каквото било и настоящото, с оглед отказа от страна на ищцата да върне предоставения ѝ кредит/, единствената сигурна възможност кредитора да получи дължимите суми по договора, била да се удовлетвори от обезпечението по кредита. По повод изложените твърдения за неизпълнимост на изискванията за обезпечение, то същите били абсолютно неправилни и недоказани. Следвало да се обърне внимание, че предвид размера на главницата по кредита, а именно 2 500 лв. по никакъв начин не можело да се приемат изложените доводи за умишлена завишеност на изискванията към обезпечението. Нещо повече, ищцата дори не била направила опити да предостави поръчителство от страна на физически лица.

Неправилни били и изложените аргументи за недействителност на чл. 7 от Договора и чл. 31 от ОУ, поради нарушаването на нормите на чл. 10, ал. 2, чл. 10а, ал.1, ал. 2 и ал. 4 ЗПК и чл. 33, ал. 1 ЗПК. В чл. 10, ал. 2 от ЗПК било посочено, че *„Кредиторът не може да изисква и да събира от*

потребителя каквото и да е плащане, включително на лихви, такси, комисиони или други разходи, свързани с договора за кредит, които не са предвидени в сключения договор за потребителски кредит“. Такива разходи били уговорени именно в чл. 7 и чл.31 от ОУ, предвид което и не било налице каквото и да е нарушение на нормата. В чл. 10а, ал. 1 ЗПК било посочено, че *„Кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит“*, като в ал. 2 от същия член се предвиждало, че: *„Кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита“*. На първо и най-важно място, следвало да се обърне внимание, че заплащането на такива разходи не било изисквано, нито такива били събирани от ищцата. На второ място, редно било да се изследва какъв е характерът посоченото в чл. 7 от договора и чл. 31 от ОУ плащане. В чл. 10а, ал. 2 ЗПК се забранявало изискването на „такси“ и „комисионни“, при това свързани с „усвояването и управлението“ на кредита. В случая, уговореното нямало характера на „такса“ или „комисионна“, а се явявало допълнителен разход, който кредиторът поемал. Наред с това, посоченият разход не бил свързан с „усвояването и управлението“ на кредита, а бил свързан с погасяването на кредита. При забавяне на вноски, кредиторът правел извънредни разходи (такива каквито не би направил при навременното заплащане на кредита от клиента), като правел плащания по договори с мобилни оператори за изпращане на съобщения и извършване на разговори, както и за персонал, който да води тези разговори и да извършва посещения при клиентите, включително и други разходи.

Ответникът оспорва и изложените в исковата молба твърдения за неравноправност на чл. 11, ал. 2 от договора и т. 32 от Общите условия. Посочените разпоредби установявали две напълно различни положения. Чл. 11, ал. 2 от Договора уговарял възможността за кредитора да прекрати договора с отправяне на 2-месечно предизвестие. Същата била уговорена с оглед спазване на изискването на чл. 35, ал. 2 от ЗПК, като възприемала дословно записаното в закона. Предвид това обстоятелство нямало как посочената клауза да има неравноправен характер, при условие, че законодателят изрично я бил уговорил в ЗПК. Нещо повече, посоченият срок бил изцяло в полза на кредитополучателите и бил законоустановен с оглед защита на правата на потребителя.

Относно т. 32 от Общите условия, последната уговаряла възможността за „предсрочна изискуемост“ на вземанията по кредита. Тази възможност била предвидена в чл. 71 от ЗЗД и целяла да защити кредитора срещу недобросъвестни длъжници. Клаузата по никакъв начин не противоречала на действащото законодателство, като съдебната практика и практиката на Комисията за защита на потребителите обявявали за неравноправна единствено т. нар. автоматична предсрочна изискуемост, когато се уговаря, че след изтичането на определен период от време, кредитът става автоматично предсрочно изискуем. Настоящия случай не бил такъв, като в случай че кредиторът желаел да се възползва от правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, той следвало да уведоми надлежно длъжника. Нещо повече, ако т. 32 от Общите условия не присъствала в тях, то кредиторът щял да има възможността да упражни това си право, като се позове директно на чл. 71 от ЗЗД.

Предвид всичко изложено, ответникът моли предявените иски да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани, и да му се присъдят разноските по делото.

От събраните по делото доказателства, отделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, а и е видно от приложения по делото договор за потребителски кредит тип „Кредитна линия“ № 3-1-10272-226144 от 04.06.2020 г., че „К. К. М.“ ЕАД е предоставило на ищцата сумата от 2500 лв., с уговорен лихвен процент по кредита 36 % и годишен процент на разходите (ГПР) в размер на 50%. Съгласно условията по договора кредитът е следвало да бъде върнат на 24 вноски, всяка в размер на 147.62 лв., като ответникът признава плащанията на 13 вноски по 147.62 лв. В размера на вноската не се включва възнаграждението по сключения между ищцата и „К. г.“ ЕООД договор за възлагане на поръчителство, което съгласно приложения погасителен план е размер на 125.38 лева на месец или общо 3009.12 лева за срока на договора.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от договора за кредит, кредитополучателят е следвало да осигури в петдневен срок обезпечение на кредитора: поръчителство от две физически лица, наети на безсрочен трудов договор с минимално месечно брутно трудово възнаграждение за всеки в размер на

1500 лева или неотменима и безусловна банкова гаранция от одобрена от кредитодателя банка или поръчителство от одобрено от кредитодателя дружество.

С договор за възлагане на поръчителство от 04.06.2020 г., сключен между „К. г.“ ЕООД, като поръчител и Б. Д. И., като клиент, поръчителят е поел задължението да отговаря солидарно за всички задължения на клиента при условията и срока на договора за потребителски кредит тип „Кредитна линия“ № 3-1-10272-226144 от 04.06.2020 г.

С договор за поръчителство от 09.06.2020 г. сключен между „К. К. М.“ ЕАД – кредитодател и „К. г.“ ЕООД – поръчител, поръчителят се е задължил при условията на този договор да отговаря спрямо кредитодателя за изпълнението на задълженията на Б. Д. И., поети по договор за потребителски кредит тип Кредитна линия“ № 3-1-10272-226144 от 04.06.2020 г.

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, която съдът кредитира като обективна и компетентно изготвена. Видно от експертното заключение, при размер на месечната вноска 147.62 лв., разходите, възложени в тежест на заемателя, определени по чл. 19, ал.1 от ЗПК, включени в годишния процент на разходите, са в размер на 42.58 лв. – за възнаградителна лихва и главница. В случай, че възнаграждението за дружеството-поръчител в размер на 3009.12 лева се включи в обхвата на ГПР по процесния договор, вещото лице е изчислило, че годишният лихвен процент ще е в размер на 116.99 %, годишният процент на разходите ще е в размер на 205.35 %, а оскъпяването за срока на кредита – 162.08 %

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Няма спор по делото, че между страните е възникнало валидно правоотношение по договор за потребителски кредит, по който ищецът е усвоил сумата от 2500 лева. Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът пък е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такава, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор по своята правна

характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон – ЗПК.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7- 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Тя е изначална недействителност, защото последиците ѝ са изискуеми при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

В исковата молба е релевирано основание за недействителност на договора за потребителски кредит, свързано с изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК за посочване на общата дължима сума. Същото е въведено, за да гарантира, че потребителят ще е наясно по какъв начин се формира неговото задължение. В тази връзка следва да се отбележи, че ГПР представлява вид оскъпяване на кредита, защото тук са включени всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва. Затова е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай е посочено, че ГПР е 50 %, а ГЛП – 36 %, но от съдържанието на договора не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР, нито пък е ясно какво представлява разликата между размера на ГПР и лихвата, която е част от него. Всичко това поставя потребителя в положение да не знае колко точно (като сума в лева) е оскъпяването му по кредита, което ще дължи. Предвиденото условие за обезпечаване на кредита посредством договор за поръчителство и възлагането в тежест на заемополучателя да заплати възнаграждение в общ размер на 3009.12 лева, платимо разсрочено заедно с всяка месечна вноска, надхвърля размера на самия кредит. Така въведените изисквания в цитираните клаузи от договора за вида обезпечение (банкова гаранция, поръчителство от две физически лица, отговарящи на предвидените в договора условия или поръчителство от определено от кредитодателя дружество) и срока за представянето му (петдневен), създават значителни затруднения на длъжника при изпълнението му до степен, че то изцяло да се възпрепятства. Непредставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за

кредитора, който би следвало да съобрази възможностите за представяне на обезпечение и риска при предоставянето на заем към датата на сключване на договора с оглед индивидуалното договаряне на условията по кредита. В случая е предвидено възнаграждението за дружеството-поръчител, което води до скрито оскъпяване на кредита. Включено по този начин към погасителните вноски, тази сума се явява добавък към възнаградителната лихва и представлява сигурна печалба за заемотателя. Именно затова процесният договор не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, като липсата на част от задължителните реквизити по т. 10 от нея води до неговата недействителност съобразно разпоредбата на чл. 22 от ЗПК. Тази норма от една страна е насочена към осигуряване защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, а от друга – към стимулиране на добросъвестност и отговорност в действията на кредиторите при предоставяне на потребителски кредити така, че да бъде осигурен баланс между интересите на двете страни. В случая липсата на ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора предвид предоставените му от законодателя съответни стандарти за защита. Този пропуск сам по себе си е достатъчен, за да се приеме, че договорът е недействителен, на основание чл. 22 от ЗПК, във връзка с чл. 26, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, без да е необходимо да се обсъждат останалите аргументи на страните.

Доколкото съдът приема, че на горното основание договорът за кредит се явява нищожен, не следва да се разглежда евентуалният иск за прогласяване на нищожност само на клаузата на чл. 1, ал. 2 от договора, като неравноправна и противоречаща на добрите нрави, доколкото не се е сбъднало условието за произнасяне по него.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца се дължат направените по делото разноски.

Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., на която се позовава пълномощникът на ищеца, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. В договора за правна защита е отразено, че същата се предоставя безплатно. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв., в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна

е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Този размер, съобразно цената на иска (3542.88 лева) и чл. 7, ал. 2, т. 2 Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 478.00 лева за осъществено от адвокат Е. И..

Освен адвокатско възнаграждение в полза на пълномощника на ищеца, ответникът следва да заплати на последния разноските за държавна такса в размер на 141.71 лева и внесенят депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 200 лева.

Мотивиран от изложеното съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за НИЩОЖЕН на основание чл.26, ал.1 , предл.1-во от ЗЗД договор за потребителски кредит тип „Кредитна линия“ № 3-1-10272-226144 от 04.06.2020 г. сключен между „К. К. М.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „С. Т.“, ул. „З. М.“, № **, вх. „*“, ет. *, като кредитодател и Б. Д. И., ЕГН: *****, от гр. С., ул. „И. В.“ № **, съдебен адрес: гр. П., ул. „Х. К.“ №*, като кредитополучател, поради противоречие с императивните изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

ОСЪЖДА „К. К. М.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „С. Т.“, ул. „З. М.“, № **, вх. „*“, ет. * да заплати на Е.Г. И., адрес: гр. П., ул. „Х. К.“ №*, сумата от 478.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА „К. К. М.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „С. Т.“, ул. „З. М.“, № **, вх. „*“, ет. * да заплати на Б. Д. И., ЕГН: *****, от гр. С., ул. „И. В.“ № **, сумата от общо 341.71 лева, представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса и възнаграждение на вещо лице.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред О. с. П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Ц.Ч.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____